הופ הופה!" ואחרי זה מתחילים לשיר: „ומלפני כולם מתים" — שיר טוב להעלאת המוראל.

מוראל לא חסר. 12 הבנות, מקפלות מצנחים ופקידות מטה, שחלק מהן אף עבר את קורס הצניחה, החליטו שהן הולכות ויהי מה. שלא כביחידות אחרות, לא שיחררו אותן לאימונים ולא נתנו להן חופשות על חשבון הצעדה. הן התאמנו בשעות הפנאי, אחרי העבודה. לא היתה להן קצינה או מפקדת שתאמן אותן. הן התאמנו לבד. בנימינה ברוצקי (19,6) הפכה למפקדת. היא אמנם רק טוראית ראשונה, אולם כאן היא המפקדת ונותנת את ההוראות: „מרים, סגרי את הכפתור בחולצה! תחיה, הזדרזי לסיים את צחצוח הנעליים!"

בנימינה היא גבוהת קומה, רזה במקצת אך מוצקת. כשסיימה את סמינר הקיבוצים בתל־אביב והתגיסה, ביקשה רק דבר אחד: לא לעבוד בפקידות, לעסוק במשהו מעניין. העבירו אותה לצנחנים. היא עוד לא צנחה אך מקוה לעשות זאת בעתיד הקרוב.

לפני הצבא כמעט שלא עסקה בנימינה כלל בתורת המסעות, „אבל בצבא למדתי ללכת יופי. אנחנו רוצות יותר משאנו יכולות!" אומרת היא. אולם זו גישה צנועה יותר מדי. תוך זיקות אחדות מזמן היציאה מונחנת החניה, עברה הקבוצה במהירות לא פחות מאשר חמש קבוצות שיצאו לפניה. היה צורך לעשות חניות ארוכות כדי לא להקדים יותר מדי.

מדי פעם עוצר רכב צבאי ומתוכו קופץ אחד המפקדים, נותן מלה טובה או מחלק תריסר חפיסות גומי לעיסה. ההתענינות מגבירה את מצב הרוח.

במעלה ההר, קצת לפני סיבוב בית גוברין, הן עוצרות לחניה. „למי מברשות — יצחצח נעליים! לסרק את השערות היפות שלכן ולעשות את עצמכן נחמדות וחתיכות!" אומרת בנימינה. הבנות משתרעות בצד הדרך, מוחאות כף לקבוצות אחרות החולפות על פניהן.

תחיה אלנברג בת ה־18 מנתניה, עוסקת קצת ברגליה. תחיה היא בחורה מלאה ובריאת גוף, בעלת צמה ארוכה. כשהיו צרות עם פידאיון בנגב, עזבה תחיה את בית הוריה והצטרפה לקיבוץ כיסופים בגבול הרצועה — סתם ככה. אחר כך הגיע זמנה להתיצב לצבא, אבל בתור תושבת משק ספר לא היתה חייבת ללכת. היא עזבה את המשק כדי להתגייס לצבא. ואם תחיה כבר נמצאת בצבא — ברור שהיא לא תשב בחיבוק ידיים. „התחננתי ממש שיתנו לי לצנוח. דחו אותי וסרבו אבל בסוף לא היתה להם ברירה."

למעשה, הצעדה היא המסע הרציני הראשון של תחיה, שלא לקחת בחשבון את האימונים לפני הצעדה. אין פלא איפוא שיש קצת יבלות ברגליים. אבל תחיה לא תראה שום סימני כאב או עייפות. היא מטפלת ברגליה במומחיות. היא אינה מבינה בזה כלום, אך הבנות נותנות עצות: „שפכי קצת טאלק על הרגליים, גזרי את הצפרניים, החליפי גרבי צמר."

את העצות המעשיות ביותר נותנת רות ימפרט.

רות, שהיא חברת קיבוץ נגבה, הינה בעלת נסיון בלתי רגיל במסעות. היא מונה אותם כלאחר יד, כאילו היו הליכות לחנות המכולת: שלושה טיולים למצדה, שניים לואדי ערוגות, שניים לגירמק, שניים למכתשים ועוד כמה מסעות קטנים.

קצת לפני קו הגמר מבחינות הבנות כי הגיעו מוקדם מדי. בנימינה רוצה שינוחו מעט. הבנות רוצות להמשיך. אבל פתאום נראות במעלה ההר כמתות אדומות. בין רגע שוכחים את הכל. „אלה הם בטח החברה מהגדוד שלנו. נסתדר ונלך אתם ביחד." הן נערכות שוב על הכביש, מותחות את חולצותיהן וברגע שקבוצת הצנחנים הגדולה מגיעה אליהן נותנת בנימינה את הקצב להמשיך לצעוד.

הגברים מסתכלים בבנות בעינים מעריצות. סגן גבה־קומה צועק: „שלוש פעמים קיפאק לכבוד המקפלות. קיפאק — היי! קיפאק — היי! קיפאק — היי היי! היי!"

הם המשיכו לצעוד יחד. קבוצה קטנה של נערות חסונות וצרודות לפני קבוצה גדולה ושופעת של גברים מוצקים. הן שרו בקול נמוך יותר, הן הזיעו אולי קצת יותר, היבלות ברגליהן כאבו יותר. אבל איש לא צחק להן. הן צעדו כמו גברים!

מלכת היופי של המצעד, כך הגדירו הצועדים הזכרים את אילנה פלקוביץ (18), רב־טוראית בחיל הים, הנראית בתמונה כשהיא משקה את פניה וחולצתה במים, שהם גם המצרך הקוסמטי בצעידה.

האדם המבוקש ביותר בסוף יום הצעדה הוא כמובן הסנדלר. חיים, הסנדלר המפרסם מהר־טוב, לא זכה כנראה בכל ימי חייו למספר לקוחות כהגדול כפי שזכה לו ביום אחד בלבד של צעדה.

טיפול ביבלת. הבעיה הכאובה והכואבת של כל צועד היא היבלת. צוות חובשים וחובשות מוצא דרך לפתרון הבעיה: ניתוח קל, יוד וחבישה. הצרה היא שאחרי כמה צעדים צצה יבלת חדשה במקום אחר.

ועד הפסטיבל הישראלי

גם אתה יכול לזכות!

נסיעת חנם למוסקבה

לקוראי העולם הזה

קוראי „העולם הזה" מוזמנים על־ידי ועד הפסטיבאל הישראלי לקחת חלק בתחרות גדולה שהזוכה בה יסע לפסטיבאל הששי של נוער וסטודנטים, שיתקיים השנה בין 28 ליולי ל־11 באוגוסט במוסקבה, בהשתתפות משלחות מ־117 מדינות ובתוכן משלחת בת 250 משתתפים ממדינת ישראל.

זכות השתתפות בתחרות נתונה לכל קורא העולם הזה, עד גיל 30, שישלח למערכת — ת. ד. 136 („פסטיבאל") — ספור, שיר, כתבה או סיסמה קצרה שהרעיון המרכזי בהם יהיה רעיון הידידות וההבנה בין הנוער העברי לנוער הערבי ושלום בין ישראל למדינות ערב.

העבודות שתשלחנה למערכת תהיינה מלוות בתלוש המתפרסם בסופה של מודעה זו. ועדת השופטים תהיה: שלום כהן, ראש מערכת „העולם הזה"; גילה כהן, חברת ועד הפסטיבאל; אליאס דלאל, מנהל בית־הספר האורתודוכסי בחיפה; מיכאל אלמז, במאי תיאטרון „זירה" ויורם מטמור, סופר. הסיפורים לא יהיו גדולים מגליון דפוס, הכתבות עד 1000 מלה והסיסמה לא יותר משלושה משפטים. את החומר יש לשלוח לא יאוחר מ־21.5.57.

אין זו תחרות ספרותית או אמנותית, בה תזכה היצירה בעלת הרמה המקצועית הטובה ביותר. הפרס ינתן לצעיר או לצעירה שיביעו, בצורה האמיתית והמשכנעת ביותר את הרעיון — אם בצורת סיסמה, אם בצורת סיפור או שיר.

תלוש השתתפות בתחרות הנסיעה למוסקבה

שם .....

כתובת .....

גיל ..... מקצוע .....